

A jak si tak Karkulka zpívala, objevil se před ní najednou vznešený jelen se zlatými parohy.

„A jejej,“ vyjekla Šárka. „Už to začíná. Teta to zase plete.“

A teta pletla, jen se jí jehlice v rukou míhaly.

Karkulka se jelena se zlatými parohy lekla. Ale on na ni přátelsky zamrkal a zeptal se:

„Kampak máš namířeno, děvče?“

„K babičce do chaloupky,“ špitla Karkulka. „Má dnes narozeniny, a tak jí nesu dárky a dort.“

Jelen pokýval hlavou. V tu chvíli problesklo větvemi stromů slunce a jelenovy zlaté parohy se ještě víc rozzářily.

„Proč máš tak zlaté parohy?“ podivila se Karkulka.

„To abych tě lépe viděl,“ odpověděl jelen. „Podívej, jak mi parohy na slunci svítí. Ale řekni mi, proč ty máš tak červenou čepičku?“

„Protože se mi líbí,“ odsekla Karkulka a honem popadla košík, že už musí jít. Vzpomněla si, že bavit se v lese s cizími jeleny má vlastně přísně zakázáno.

Karkulce cesta rychle ubíhala a za chvíli stála před babiččinou chaloupkou. Zaťukala na dveře, ale uvnitř bylo ticho.

Karkulka zaťukala podruhé. A zase nic.

„Otevři, babičko,“ zavolala hlasitě, „to jsem já, Karkulka.“

Ale nikdo neotvíral, nikdo se neozýval.

„Otevři, jen dva prstíčky tam strčím, trochu se najím a hned zase půjdu,“ zkoušela to Karkulka znovu.

Marně. Odpolední slunce už kreslilo dlouhé stíny, a Karkulka unaveně usedla do mechu.

A pak, kde se vzaly, tu se vzaly, objevily se před chaloupkou divoké jezinky. Vlasy měly rozcuchané, šaty roztrhané a hladovýma očima koulely po Karkulce.

Nakláněly se k ní blíž a blíž a ještě blíž... a nakonec ji popadly a unášely pryč.

